

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Magyar Anikó ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek a ... ügyész által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 12. napján kelt 38.P.24.410/2015/24. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperesek részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és mellőzi az I. és II. rendű felperesek perköltség megfizetésére, valamint a II. rendű felperes illeték megfizetésére kötelező rendelkezését és megállapítja, hogy az 1.200.000 (egymillió-kétszázezer) forint kereseti illetéket teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 356.200 (háromszázötvenhatezer-kettőszáz) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Keresetében az I. rendű felperes személyhez fűződő jog megsértésére hivatkozással az alperest 200.000 forint és annak a ... napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. A II. rendű felperes közigazgatási jogkörben okozott kártérítés címén az alperes marasztalását 3.152.349 forintban, ennek a ... napjától járó késedelmi kamataiban, személyhez fűződő jogok megsértése miatt pedig 200.000 forintban és ennek a ... napjától járó késedelmi kamataiban kérte marasztalni.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte az I. és II. rendű felpereseket, hogy külön-külön fizessenek meg az alperesnek 250.000-250.000 forint perköltséget.

Megállapította, hogy a felperesek által le nem rótt 1.200.000 forint illetékből 600.000 forint illetéket

az állam, míg 600.000 forint illetéket a II. rendű felperes visel. Felhívta a II. rendű felperest, hogy 600.000 forint illetéket az állam javára a székhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára fizessen be.

A felperesek kereseti kérelmét a perbeli időszakban hatályos Ptk. 339. § (1) bekezdésében, a 349. § (1) bekezdésében, a Ptk. 76. §-ában, a 82. §-ában foglalt szabályok alapján bírálta el, figyelemmel a 34/1992. (VII. 1.) AB határozatban írtakra is.

Kiemelte, hogy a Pp. 215. §-a alapján a kereseti kérelem és az érdemi ellenkérelem keretei között kellett határoznia. Utalt a perbeli esetben alkalmazandó, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 6. § (1) bekezdésének rendelkezésére, mely szerint a törvényben megállapított feltételek esetén a bíróságnak és az ügyésznek kötelessége a büntetőeljárás megindítása és lefolytatása. A személyiségi jogi perben eljáró bíróság nem vizsgálhatja, hogy az ügyész és a büntetőügyben eljáró bíróság a büntetőeljárás szabályait megtartva folytatták-e le az eljárásokat, ennek vizsgálata kizárólag a büntetőeljárás rendes és rendkívüli jogorvoslati rendszerére tartozik. Ezért a perben az ügyészi szervek vonatkozásában állított jogsértések tekintetében kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az alperes alárendeltségében működő ügyészségek részéről az alkalmazásában eljáró ügyészek révén megvalósult-e a hivatali eljárás kereteit, a hatás- és feladatkörüket túllépő olyan önkényes és indokolatlan magatartás, amely a felperesek személyhez fűződő jogát sértette. Rögzítette, hogy az ügyészség, illetve a bírósági jogkörben okozott kár érvényesítésének alapjaként szolgáló jogszabálysértés csak kirívóan súlyos esetben alapozza meg a felróhatóságot és a kártérítési felelősséget.

Ezt követően a felperesek kereseti kérelmét egyenként vizsgálta. Megjegyezte, hogy a kereseti kérelem több esetben hiányosnak bizonyult, így a II. rendű felperesről történt valótlan adatközlésre hivatkozás okán a felperesek ezen közlések mibenléte tekintetében határozott tényelőadást nem tettek, csupán különböző internetes portálokon megjelent alperesi sajtóközleményeket csatoltak. Megjegyezte továbbá, hogy az elhúzódo peres eljárás során határozott és részletes tényállításokat tartalmazó kereseti kérelem előterjesztése nem volt kikényszeríthető, a felperesek nem konzekvens módon adták elő a kérelmük alapjául szolgáló tényeket és azok bizonyítékait, a két felperes igényérvényesítése a per során mindvégig keveredett.

Az I. rendű felperes által előterjesztett kereseti kérelmek vonatkozásában kifejtette, hogy az I. rendű felperes nem határozta meg egyértelműen, hogy mely személyiségi joga sérelmének megállapítását kéri. Keresetpontosításának tartalmából következően a magánélethez, a családi élethez, a családi kapcsolathoz fűződő jogai sérelmét állította. A ... ügyész cselekményét érintően nem volt megállapítható az a személyiségi jog, melyet sértett volna a perképviselési joggal kapcsolatosan annak lakhelyelhagyási tilalomba ütközésként való értékelése. A fentiekben túl az elsőfokú bíróság erre figyelemmel azt is vizsgálta, hogy személyiségi jogot sértett-e az alperes, amikor az Nf.314/2010/53. szám alatti határozatában csak a ... temetőbe utazást engedélyezte az I. rendű felperes számára, illetve, hogy az Ny.37/2010/14. számú határozattal elutasította, hogy az ügyben a Legfelsőbb Bíróság nyilvános ülésén részt vegyen, így perképviselési jogát nem gyakorolhatta. Megjegyezte továbbá, hogy 2016 augusztusában még csak a II. rendű felperes érvényesített azzal kapcsolatban igényt, hogy ... milyen nyilatkozatot tett és csak a ... jelölte meg, utóbb azonban ezen kérelmét már az I. rendű felperesre is vonatkoztatva adta elő, felsorolva további sajtótermékeket is.

Az I. rendű felperes előzetes letartóztatásának ideje alatt érdemi ok nélküli ügyészi intézkedéssel korlátozott, az I. rendű felperes és a kiskorú gyermeke közötti kapcsolattartás okán előterjesztett kereseti kérelem elbírálása során a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi XI.

tv. (Bv. Tvr.) 116. § (1) bekezdésének, 117. § (1)-(2) bekezdésének, a 118. § (1) bekezdésének rendelkezéseit, valamint a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 237. § (1) bekezdésének szabályait tartotta szem előtt. Úgy ítélte meg, hogy az I. rendű felperes nem adott elő olyan tényt, ami bizonyítottsága esetén alkalmas lett volna a mérlegelési jogkörbe tartozó ügyészi döntés jogellenességének, annak súlyos, kirívó jellegének igazolására. Az alperes kellő indokát adta annak, hogy az ügyész a 2011. november 27-ei rendelvényen miért tartotta fenn magának az előzetesen letartóztatott kapcsolattartásának ellenőrzését. A felhozott indokokat az okirati bizonyítékok, a konspiratív adatszerzés adatai alátámasztották, ezért az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek a BV iratok beszerzését. Mindemellett megjegyezte, hogy az I. rendű felperes nem is állította, hogy a panasz jogorvoslati lehetőséget kimerítette volna.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a személyiségi jogi per a büntető bíróság, illetve a nyomozó hatóság által más eljárásban hozott határozat szakmai felülvizsgálatára nem szolgálhat. Az ügyészségi jogkörben okozott kár érvényesítésének alapjaként szolgáló jogszabálysértést pedig csak abban az esetben alapozza meg az ügyészség felróhatóságát és kártérítési felelősségét, ha a jogszabálysértés kirívóan súlyos, okszerűtlen (BDT2006.1496, BDT2008.1829.).

A lakhelyelhagyási tilalom részleges feloldásának engedélyezésével kapcsolatos kereseti kérelem elbírálása során az elsőfokú bíróság a Be. 137. § (1) bekezdésének, a 137. § (7) bekezdésének rendelkezéseit ismertetve. Rögzítette, hogy a lakhelyelhagyási tilalmat a bíróság rendelte el, az az alperesi magatartással nem áll ok-okozati összefüggésben, annak jogszerűsége így nem vizsgálható. A lakhelyelhagyási tilalom a mozgási szabadsághoz fűződő személyiségi jogot sérti, ugyanakkor az nyilvánvalóan nehezíti a kapcsolattartást, a kegyeleti jog gyakorlását is.

Az idézett jogszabály alapján azt állapította meg, hogy a jogszabály az eljáró ügyész széles diszkréciójára bízta annak eldöntését, hogy a lakhelyelhagyási tilalmat feloldja-e, ha igen milyen mértékben. A halottak napján gyakorolt szokások nem jelentik az életkörülményekben bekövetkezett lényeges változást. Az nem volt vitatott a perben, hogy a korábbi ... lakóhely a II. rendű felperes székhelye is volt, így az ott található háztársai hamvak előtt a kegyelet lerovása egyben a korábbi székhelyére visszatéréssel volt egyenértékű, mely a lakhelyelhagyási tilalom céljaival ellentétes lehetett volna. Ilyen körülmények között nem volt megállapítható olyan kirívóan súlyos, okszerűtlen intézkedés, amely alapot adhatott volna a jogsértés megállapítására. Ismételten kiemelte, hogy a jelen per nem szolgálhat a büntetőeljárás során eljáró szervek cselekményeinek jogorvoslati fórumaként.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a sérelmezett magatartás a vallásszabadság és a lelkiismereti szabadság megsértéseként nem volt értékelhető, miután nem egy meghatározott vallás szerinti kegyeleti jog engedélyezése maradt el, a kiskorú gyermek sérelmei pedig nem voltak vizsgálhatók.

A nyilvános ülésen való megjelenés megtiltása okán előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az I. rendű felperes tulajdonképpen a tisztességes eljáráshoz, valamint ezen keresztül az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását kérte, a védelemhez való jogának csorbulását állította. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (3) bekezdése alapján a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védelemhez való jog nem személyhez fűződő jog, hanem eljárási alapjog, hasonlóan a tisztességes eljáráshoz való joghoz. Eljárási alapjog megsértése nem eredményezheti önmagában személyhez fűződő jog megsértését. Az I. rendű felperes szabad védekezéshez való joga sérült, az azonban nem valósított meg személyiségi jogsértést.

A főtítkári képvisellel kapcsolatosan érvényesített igény vonatkozásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a II. rendű felperes nem azonosítható az I. rendű felperessel. A II. rendű felperes

képviselte a törvényes képviselő akadályoztatása esetén is megoldható. Megjegyezte, hogy a képviseleti jog nem képezi az I. rendű felperes személyiségének részét.

A ... sajtótájékoztatóival kapcsolatosan sérelmezett közléseket az elsőfokú bíróság tényközlésekként értékelte, melyek nem sértik a felperesek személyiségi jogát. Megjegyezte, hogy egyértelműen nem volt megállapítható az, hogy mely sajtótermékben megjelölt, melyik közlést, mely felperes tekintetében kifogásolják. Ezért úgy tekintette, hogy valamennyi a 2016. november 3. napján érkezett beadvány mellékleteit képező bizonyítékokban fellelhető sajtótermékben megjelent közlést kifogásolja a felperesi oldal mindkét felperes tekintetében, valamint a ... egyik közlését sérelmezik.

A ... oldalon közzétett ... ügyésztől származó közlést, az ... oldalon ...-én közzétett közlést, a ...-én a ... oldalon megjelent cikkben kifogásolt közlést, valamint a hasonló tartalmú, a ... megjelent cikkben írtak vonatkozásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy azok feljelentésről szóltak. Úgy ítélte meg, hogy a feljelentés konkrét adatokkal alátámasztottsága nem lehet sérelmes, hiszen az eljáró ügyész pusztán annyit közölt, hogy a feljelentésben konkrét adatok szerepeltek, azok igazoltságát illetően a közlés nem tartalmaz tényállítást, a tények valóságtartalmának igazolása a nyomozás feladata, ezért az állítások jóhírnév sértőek nem lehetnek. Mindemellett a II. rendű felperes jóhírnév sérelme fogalmilag kizárt, hiszen bűncselekmény elkövetője csak természetes személy lehet. Kiemelte továbbá, hogy a felhívott közlésben egyértelműen rögzítésre került, hogy a nyomozás ismeretlen tettes ellen került elrendelésre, az pedig, hogy mikor, jelentőséggel a perben nem bírt. A csatolt hírportálok általi sajtóközlemények az eljárás előadásának tényszerű ismertetését tartalmazták. Ezen közleményeket a Be. 74/A. § (1) bekezdésében rögzített kötelezettségük alapján adták át az ügyészség részéről a sajtó számára, a sajtóközlemények leközzölt tartalmát illetően a 26/2003. (VI. 26.) BM-IM együttes rendelet 4. § (1) és (2) bekezdésének szabályai betartásra kerültek.

Tényként rögzítette, hogy az I. rendű felperessel szemben utóbb vádemelésre került sor, így e konkrét tények az ügyészség megítélése szerint igazolhatóvá váltak, a vád alapján az I. rendű felperest jogerősen 5 év letöltendő börtönbüntetésre ítélték.

A II. rendű felperes azon kereseti kérelmét, melyben annak megállapítását kérte, hogy az alperes közigazgatási jogkörben eljárva kárt okozott, a Pp. 123. §-a alapján a jogszabályi feltételek hiányában utasította el, tekintettel arra, hogy a II. rendű felperes vagyoni kárainak megtérítését is kérte.

Rögzítette, hogy károkozó magatartásként a II. rendű felperes azt jelölte meg, hogy az alperes azon magatartása következtében, hogy lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el és annak részleges feloldását elmulasztotta, arra kényszerítette, hogy az I. rendű felperes ... ingatlanában érdekvédelmi irodát alakítson ki, melynek költsége 1.500.000 forint volt. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a kényszerintézkedés az I. rendű felperessel szemben került elrendelésre és azt a bíróság hozta meg, ezért az az alperes terhére nem róható. Az ügyészségi határozatok a II. rendű felperesre nem tartalmazznak rendelkezéseket. A II. rendű felperes maga dönthette el, hogy hol végzi tevékenységét, a székhelye áthelyezése saját magatartásával állt összefüggésben.

A lefoglalt ingóságok leltáradatai alapján arra a következtetésre jutott, hogy a II. rendű felperes vagyoni kárigényét arra alapozta, hogy ... az I. rendű felperes ismételt őrizetbevételekor nem gondoskodtak az ingóságok megőrzéséről. Az ingóságok elvesztését a felperesek egy bíróságtól származó okirattal kívánták igazolni, melyben rögzítésre került az is, hogy a lefoglalt vagyontárgyak bűnjelként a bíróság kezelésében, őrizetében állnak. Helytállónak találta az ügyészség okfejtését a tekintetben, hogy a ... őrizetbevételekor jelen volt az ingatlan tulajdonosa, az I. rendű felperes édesapja, gyermeke és egy ... alkalmazott. Így a Be. 128. § (2) bekezdésében írt kötelezettség, mely

szerint a felügyelet nélkül maradó vagyon, lakás biztonságba helyezéséről kell intézkedni, nem állt fenn.

A II. rendű felperes személyhez fűződő jog megsértése okán 200.000 forint és késedelmi kamatai megfizetésére irányuló kereset elutasítására azon okból került sor, mert nyomozás elrendelésére a szakszervezettel szemben nem került sor.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az alperes jogi képviselőjével felmerült munkadíj összegét a Pp. 67. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és a II. rendű felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú határozat megváltoztatását és a keresetüknek helyt adó döntés meghozatalát kérték. Vagylagosan indítványozták az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását. Arra az esetre, ha az elsőfokú ítélet a per fő tárgya tekintetében helybenhagyásra kerül, kérték a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását, valamint a II. rendű felperes illetékfizetési kötelezettségének mellőzését. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet részben jogsértő, helyenként az indokolása megalapozatlan, ellentmondásos. Sérelmezték, hogy a bizonyítási teherről teljeskörű tájékoztatást nem kaptak. Nem került sor minden esetben megfelelő súllyal érvelésük és az általuk becsatolt releváns dokumentumok figyelembe vételére. Az ítéletben felhívott jogszabályokból nem következik a kereset teljes elutasítását eredményező döntés. Mindemellett az indokolási kötelezettség teljesítésének nem felel meg a bizonyítási indítványuk elutasításának indokolása. Álláspontjuk szerint annak megállapításához, hogy az eljáró bíróság követett-e el jogsértést, a korábbi döntés figyelembevétele mindenképpen szükséges, ebből azonban nem következik az, hogy a bíróságnak az alapügyben hozott határozatát kellene megváltoztatni. Tárgybeli ügyben az ügyészi határozatok tartalmát megjelölték, feltüntetve a jogsérelmet is, annak bekövetkeztét dokumentumokkal támasztották alá, melyet az elsőfokú bíróság nem minden esetben értékelt.

A perköltség vonatkozásában meghozott döntés tekintetében előadták, hogy mindkét felperes perköltség fizetésre kötelezése jogszabályellenesen történt. Az alperes képviselői ügyészségi igazolvánnyal igazolták magukat, ezért a hivatkozott, 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet és a Pp. 67. § (2) bekezdése alapján munkadíjat nem igényelhetnek. Az ügyész nem tartozik a Pp. által nevesített körbe, keresetkiesésre nem hivatkozhat, analógia pedig a jogszabály taxatív felsorolásával szemben nem alkalmazható.

A II. rendű felperes bejelentette, hogy az Itv. 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján teljes személyes illetékmentességre jogosult, az 5. § (2) bekezdése szerinti nyilatkozatot is megtette, ezért az illeték viselésére nem kötelezhető.

Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta, fenntartva az elsőfokú eljárás során előadottakat. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó ok nem áll fenn, a bíróság tájékoztatási kötelezettségét nem sértette meg, a határozat indokolására megfelelően sor került abban a körben is, hogy miért mellőzte a felperesek által kért bizonyítási indítványokat.

Megítélése szerint az eljáró ügyészség a nyomozás és annak felügyelete során hozott döntéseivel, ahogyan vádemeléskor és a vádképviselő alkalmazásával is a hatályos jogszabályokat maradéktalanul betartotta. A büntetőeljárás terheltje köteles eltérni a vele szemben folytatott eljárást, személyiségvédelmi igénnyel nem léphet fel.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és a határozatának indokolásában kifejtettekkel a per érdemét érintően teljes egészében egyetértett.

A jogvitában irányadó jogszabályi rendelkezéseket az első fokon eljáró bíróság teljeskörűen és részletesen ismertette, így azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

A felperesek fellebbezésének tükrében a másodfokú bíróság azt hangsúlyozza, hogy a kereseti kérelem a szabálytalan ügyészi intézkedésekre visszavezetett tényelődadásokon alapult, melynek okán a felperesek személyiségi jogsértés iránti és kártérítés megfizetése iránti keresetet terjesztettek elő.

Az első fokon eljáró bíróság helytállóan jutott arra a meggyőződésre, hogy egyik kereseti hivatkozás esetében sem volt megállapítható olyan alperesi jogsértő magatartás, amely alapot adott volna a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalára. A másodfokú bíróság az egyes kereseti kérelmek vonatkozásában kifejtett állásponttal teljes mértékben egyetértett, ezért az első fokon meghozott határozat indokolásában írtakra csupán visszautal.

Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság azt, hogy a személyiségi jogi perben eljáró polgári bíróság nem vizsgálhatja azt, hogy az ügyész és a büntetőügyben eljáró bíróság a büntetőeljárás szabályait megtartva folytatták-e le az eljárásokat. A személyiségvédelmi per nem szolgálhat a büntetőeljárás felülvizsgálataként mintegy rendkívüli jogorvoslati fórumként. Ebből kiindulva okszerűen került sor annak vizsgálatára, hogy az I. rendű alperes alárendeltségében működő ügyészségek, illetve az I. rendű alperessel jogviszonyban álló ügyészek megvalósítottak-e olyan, a hivatali eljárás kereteit túllépő, a hatás- és feladatkörüket meghaladó, önkényes, indokolatlan magatartást, amely már megvalósította a felperesek személyhez fűződő jogának sérelmét. Fentiek szem előtt tartása mellett az elsőfokú bíróság elvégezte a felperesek által jogellenesnek tartott alperesi magatartások értékelését, az ennek eredményeként kialakított álláspontjával a másodfokú bíróság minden egyes, a keresettel érintett kérdéskör tekintetében egyetértett. Helyesen került sor annak megállapítására, hogy az alperes részéről nem került sor olyan jogsértő magatartás kifejtésére, vagy mulasztásra, ami megalapozta volna a kereseti kérelem teljesítését.

Nem osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság perköltség tárgyában meghozott döntését. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szól. Annak 1. § (1) bekezdése értelmében a rendelet rendelkezéseit a polgári eljárásban a pernyertes felet képviselő ügyvéd munkadíjának és készkiadásának megállapítása során kell alkalmazni. A perbeli esetben az alperest a vele szolgálati jogviszonyban álló ügyész képviselte, ezért nincs jogszerű lehetőség a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szabályainak alkalmazására. Ugyanakkor egyéb jogszabályi rendelkezés hiányában nem állapítható meg az alperest képviselő ügyész részére munkadíj, készkiadás iránti igénye pedig az alperesnek nem volt.

A jogvitában a II. rendű felperes igazolta, hogy az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján teljes személyes illetékmentességre jogosult, az 5. § (2) bekezdése alapján szükséges nyilatkozatot megtette.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására, az I-II. rendű felperesek perköltség megfizetésére, valamint a II. rendű felperes illeték viselésére vonatkozó rendelkezése tekintetében került sor a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. A személyes illetékmentes II. rendű felperes az illeték viselésére nem kötelezhető, azt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a alapján az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, azonban az I. rendű felperes teljes személyes költségmentességére és a II. rendű felperes illetékmentességére figyelemmel a fellebbezési illeték viselésére nem kötelezhetők. Az alperes részéről másodfokú eljárási költség nem merült fel, így erről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2017. június 15.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

bíró

Dr. Kovács Éva s.k.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő